

qualem naturam quisquis hanc carnem converti posse non credit, gradibus ducendus est ad fidem. Si enim ab eo quæras, utrùm terra in aquam possit converti; propter vicinitatem non ei videtur incredibile. Rursum si quæras, utrùm aqua possit in aërem; neque hoc absurdum esse respondet, vicina enim sunt sibi. Et de aëre si quærat, utrùm in æthereum corpus, id est, cæleste possit mutari; jam ipsa vicinitas persuadet. Quod ergo per hos gradus fieri posse concedit, ut terra in corpus æthereum convertatur, cur non accedente Dei voluntate, qua corpus humanum supra aquas potuit ambulare, celerrimè id fieri posse, quemadmodum dictum est, *in ictu oculi*, sine ullis talibus gradibus credit, sicut plerumque fumus in flammam mira celeritate convertitur? Caro enim nostra utique ex terra est: philosophi autem, quorum argumentis sæpius resurrectioni carnis resistitur, quibus asserunt nullum esse posse terrenum corpus in cælo, quodlibet corpus in omne corpus converti, & mutari posse concedunt. Qua corporis resurrectione facta ^a à temporis

I. Cor. 15.
52.

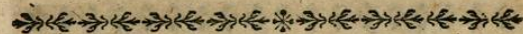
I. Cor. 15.
54.

est: *Absorta est mors in victoriam. Ubi est mors aculeus tuus? ubi est mors contentio tua?*

24. Hæc est fides, quæ paucis verbis tenenda in Symbolo novellis christianis datur. Quæ pauca verba fidelibus nota sunt, ut credendo subjugentur Deo, subjugati rectè vivant, rectè vivendo cor mundent, corde mundato quod credunt intelligant.

IN

^a Aliquot MSS. *corpus à temporis conditione liberatum æterna vita ineffabili caritate perfructur.*

IN SUBSEQUENTEM LIBRUM
DE
CATECHIZANDIS RUDIBUS,
LIBRI II.

Retractionum Caput XIV.

EST etiam liber a noster De Catechizandis rudibus, hoc ipso titulo prænotatus. In quo libro ubi dixi: * *Nec Angelus qui cum spiritibus aliis satellitibus suis superbiendo deseruit obedientiam Dei, & diabolus factus est, aliquid nocuit Deo, sed sibi: novit enim Deus ordinare deserentes se animas.* convenientiùs diceretur, deserentes se spiritus; quoniam de Angelis agebatur. Hic liber sic incipit: *Petisti me, frater Deo gratias.*

* Cap. 18.

^a In quibusdam MSS. loco, *noster*, est, *unus*. Hunc porò librum suum Augustinus ibi recenset inter ea Opera, quæ circiter annum Christi 400. composuit.

S.

S. AURELII AUGUSTINI

HIPPONENSIS EPISCOPI

DE CATECHIZANDIS

RUDIBUS.

LIBER UNUS. *

* Scriptus
circiter an-
num 400.

Rogatus Augustinus à diacono Carthaginiensi, catechizandi artem docendam suscipit: ac primò præcepta tradit, ut id officii non tantùm certa methodo atque idonea ratione, sed etiam sine tædio & cum hilaritate impleatur. Postea revocatis ad usum præceptis, profert ipse in exemplum sermones ad eum erudiendum, qui christianus esse velit, comparatos duos, longiorem unum, alterum brevissimum.

PETISTI me, frater ^a Deogratias, ut aliquid ad te de catechizandis rudibus, quod tibi usui esset, scriberem. Dixisti enim, quòd sæpè apud Carthaginem, ubi diaconus es, ad te adducuntur, qui fide christiana primitus imbuendi sunt, eo quòd existimeris habere catechizandi uberem facultatem, & ^b doc-

^a CAPUT I.
Rogatus à
diacono
Carthagi-
nensi scri-
bit de ca-
techizandis
rudibus.
^b

^a Idem ille forsitan est Deogratias, cui presbytero Augustinus post annum Christi circiter 406. ad quæstiones paganorum ab eo sibi Carthagine missas respondet epistola nunc ordine 102.

^b Lov. & doctrinam fidei, & suavitatem sermonis.

doctrina fidei, & suavitate sermonis: te autem penè semper angustias pati, idipsum, quod credendo christiani sumus, quo pacto commodè intimandum sit; unde exordienda, quò usque sit perducenda narratio; utrùm exhortationem aliquam terminata narratione adhibere debeamus, an præcepta sola, quibus observandis, cui loquimur, noverit christianam vitam professionemque ^a retineri. Sæpè autem tibi accidisse confessus atque conquestus es, ut in sermone longo & tepido tibi ipse viles ceteres essesque fastidio, nedum illi quem loquendo imbuebas, & ceteris qui audientes aderant: eaque te necessitate fuisse compulsus, ut ea me, quam tibi debeo, caritate compelleres, ne gravarer inter occupationes meas tibi de hac re aliquid scribere.

2. EGO vero non ea tantùm quam familiariter tibi, sed etiam quam matri Ecclesie universaliter debeo, caritate ac servitute compellor, si quid per operam meam quam Domini nostri largitate possum exhibere, idem eos Dominus quos mihi fratres fecit, adjuvari jubet, nullo modo recusare, sed potiùs prompta & devota voluntate suscipere. Quantùm enim cupio latiùs erogari pecuniam Dominicam, tanto magis me oportet, si quam dispensatores conservos meos difficultatem in erogando sentire cognosco, agere quantum in me est, ut facilè atque expeditè possint, quod impigrè ac studiosè volunt.

3. SED quod ad tuam propriè considerationem pertinet, nolim te moveri ex eo quod sæpè tibi abjectum sermonem fastidiosumque habere visus es. Fieri enim potest,

CAPUT II
Sermo sæpè qui audienti placet, displicet

^a Sic in MSS. Ad in editis, retinere.